

תת"ע 2510/05/18 - ראזם פראס נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 2510-05-18 מדינת ישראל נ' פראס
תיק חיצוני: 61211109105

מספר בקשה: 2

כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי	בפני
ראזם פראס	מבקש
מדינת ישראל	נגד
	משיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 24.6.2018.

המבקש קיבל לידי הזמנה לדיון וכתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף ועברו למעלה משנתיים מיום פקיעתו בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961 בתאריך 27.2.2018.

ביום הדיון לא התייצב המבקש לדיון בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה למשך 10 חודשים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 5,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי בתקופה הרלוונטית בה התקיים הדיון נקלע, יחד עם משפחתו, למצב קשה בו ננקטו כנגדם הליכים להריסת ביתם. לטענת המבקש, נוכח מצבם הקשה היו כל מעייניו במציאת פתרון אשר ימנע ממנו וממשפחתו לאבד את קורת ביתם ועל כן לא התייצב לדיון שנקבע בעניינו.

לטענת המבקש קיים בעניינו חשש מפני עיוות דין, שכן גזר הדין והעונשים שהוטלו עליו הינם חמורים יתר על המידה וחורגים מרף הענישה המקובל במקרים מסוג זה.

המבקש הוסיף כי סיכוי הגנתו טובים ויש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה ובשל כך מתקיים גם כן חשש אינהרנטי לעיוות דין.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי מדובר בדו"ח מסוג הזמנה לדיון וכתב אישום שנמסר למבקש ידנית והוא אישר את קבלתו באמצעות

חתימת ידו.

לטענת המשיבה כל שניתן לדעת מהמסכים שצורפו לבקשת המבקש הינו שהמבקש הזמן לחקירה באזהרה בחשד לתכנון ובנייה ליום 28.5.2018, כחודש לפני מועד הדין. משכך, לא ברור מדוע לא יכול היה המבקש להתייצב לדין ולכל הפחות להגיש בקשה לדחייתו.

המשיבה טענה כי המבקש לא טען כי הבקשה הוגשה במסגרת 30 הימים מיום המצאת פסק הדין. על כן, משנראה כי הבקשה הוגשה באיחור וללא הסכמת תובע, יש לדחותה.

המשיבה הוסיפה כי המבקש לא הציג כל טעמים הנזקפים לזכותו לעניין ביצוע העבירה העצמה.

דין

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש לא טען שלא קיבל את הדו"ח לידי אלא כי ההליכים שננקטו כנגדו וכנגד משפחתו להריסת ביתם גרמו לו להיעדר מהדין.

מהמסמכים שצירף המבקש לבקשתו עולה כי ביום 24.4.18 הוא זומן לחקירה ביחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבנייה שנקבעה ליום 28.5.19, כחודש לפני מועד הדין שנקבע בעניינו.

נימוקיו של המבקש מבוססים על נסיבות מורכבות שעמן נאלץ לטענתו להתמודד באותה התקופה, אולם אלו אינן מיוחדות ליום הדין עצמו ואינן מצדיקות את ביטולו של פסק הדין. המבקש אף בחר שלא להגיש בקשה לדחיית מועד הדין, זאת על אף שהייתה בידיו האפשרות לעשות כן.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקש כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדין או נימוק המצדיק הגשת הבקשה באיחור.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד

שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

לא מצאתי כי נסיבותיו האישיות של המבקש, שאינן נתמכות באסמכתאות, מעוררות שיקולי צדק ייחודיים המצדיקים ביטול פסק הדין.

כפירה בביצוע העבירה

המבקש כפר במיחוס לו וטען כי עומדים לזכותו סיכויי הגנה טובים אשר יש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל (14.4.2002), רע"פ 1773/04 אלעזרה אסמעיל נ' מדינת ישראל (23.2.2004)). כפירתו של המבקש במיחוס לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה והוכחתה.

למבקש מיוחסת עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף אך הוא לא הציג אסמכתא כלשהי או אף ראשית ראיה לכך שרישיונו היה תקף במועד ביצוע העבירה.

על המבקש לא הושת מאסר ואף לא מאסר על תנאי ובנסיבות אלה אני סבורה כי מדובר בענישה מידתית וסבירה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

שיהוי בהגשת הבקשה

מדובר בבקשה המוגשת בשיהוי ניכר, כשנה וארבעה חודשים לאחר מועד הדיון ומתן פסק הדין, ללא נימוק המצדיק הגשתה באיחור כה רב.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, א' חשוון תש"פ, 30 אוקטובר 2019, בהעדר הצדדים.